

LOVALICIOUS

1

‘En als het jongetje zijn moeder na de zoektocht in de supermarkt weer gevonden heeft, krijgt hij van haar een handje Pranks,’ zeg ik, terwijl ik geroutineerd door de PowerPoint-presentatie heen schiet. ‘Pranks staat voor troost, voor meevoelen met een ander. Vooral met een kind. Ouders moeten het idee krijgen dat ze hun kind echt een traktatie geven. Met deze reclamecampagne gaat dat gegarandeerd lukken.’

Zelfverzekerd kijk ik de zaal in. ‘Zijn er nog vragen?’

Ik zie de brandmanager van Pranks goedkeurend knikken en ik weet dat ik gebakken zit, want die man is net zo *hard to impress* als Victoria Beckham bij een modeshow voor mini-maatjes. En dat terwijl hij iets aan de man moet brengen dat heel wat minder hip is dan couture. Pranks zijn ontzettend smerige, veel te kleine chocoladesnoepjes met weinig suiker, wat je jammer genoeg heel erg proeft, maar met een, volgens de makers, echte chocoladesmaak, die je dan weer niet proeft.

Visser & Visser, het reclamebureau waar ik werk, heeft

de onmogelijke opdracht gekregen om deze vieze, naar deeg smakende chocoladeballetjes in de markt te zetten. Het maakt niet uit op welke manier, als ze maar verkocht worden, was de opdracht. Aan mij, Saskia Jongemans, junior campagnemaker, de taak om die uit te voeren.

De brandmanager, die zich steevast meneer Bruijns laat noemen en niet meedoet aan de tamelijk informele omgangsvormen in de reclamewereld, komt naar me toe en geeft me een hand. ‘Dat zag er heel goed uit,’ complimenteert hij. ‘Ik ben er erg blij mee. Er zal hier en daar natuurlijk nog wat geschaafd moeten worden, maar het begin is er. Zeg maar tegen Pepijn dat ik vind dat hij vakwerk heeft geleverd.’

Mijn mond zakt open en ik kan niets uitbrengen. Meneer Bruijns loopt alweer weg, maar bedenkt zich dan en draait zich om. ‘O, en jouw presentatie was ook niet onaardig.’

Ik stamp zo hard met mijn voet op de grond dat ik mijn torenhoge stilettohak vervaarlijk voel wiebelen. Hoe dúrft hij?

‘Wat is er?’ Pepijn, de ene helft van het duo Visser & Visser, is naast me opgedoken. ‘Je kijkt alsof je van plan bent iemand te gaan kielhalen. Dat, of je hebt net heel hard op je tong gebeten.’

‘Het eerste,’ grom ik. ‘Ik ben zó beledigd.’

Pepijn kijkt om zich heen. ‘Bruijns?’ gokt hij dan.

Ik knik. ‘Hij heeft zijn complimenten voor de campagne uitgesproken. Bedoeld voor jóú.’ Ik zend een blik in de richting van de brandmanager die hopelijk heel dreigend overkomt, maar hij ziet het niet.

Naast me schiet Pepijn in de lach. ‘Zei hij dat echt? Ik heb hem nog zo gezegd dat ik de hele campagne aan jou

heb uitbesteed, dat je een van onze grote talenten bent en blablabla.’

O ja, dat is iets heel irritants aan Pepijn, waar ik maar niet aan kan wennen. Hij heeft de neiging het grootste deel van zijn zinnen te eindigen met ‘blablabla’. Misschien werkt hij iets te lang in de reclame en wil hij hiermee aangeven dat veel van wat reclamemensen zeggen eigenlijk niets betekent, maar als je, zoals ik, per dag nogal veel tijd met hem doorbrengt, kun je er behoorlijk gestoord van raken. Een tijdje geleden heb ik besloten dat ik het niet meer hoorde, maar dat heeft helemaal verkeerd uitgepakt. Sindsdien valt het me alleen maar extra op. Geloof me, ik heb uitgerekend dat hij het gemiddeld om de vijf zinnen zegt. En hij praat heel veel.

‘Ach, trek het je niet aan,’ probeert Pepijn me op te beuren. ‘Uiteindelijk gaat het erom dat Visser & Visser een goede indruk achterlaat. En dat is gelukt. Het maakt iemand als Bruijns niet uit of het poppetje A of B is dat de details invult. Hij wil gewoon een goede campagne, waarmee hij weer bij zijn baas kan aankomen, zodat die tevreden over hem is en blablabla.’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ mok ik nog even verder. ‘Ik ben degene die minstens vijf avonden heeft zitten werken om die verdomde campagne af te krijgen om vervolgens te horen dat de presentatie ‘ook niet onaardig’ was.’ Nu ik het zeg, word ik er weer boos om.

Pepijn lacht echter vol overgave, met zijn hoofd in zijn nek. Hij slaat zijn arm om mijn schouders. ‘Trek het je niet aan. Als ik Bruijns spreek, zal ik nog een paar keer laten vallen hoe geweldig jij de campagne hebt gemaakt en hoe blij ik ben dat ik een grote opdracht als deze, he-

lemaal aan jou kan overlaten.’ Ineens kijkt hij me serieus aan. ‘Daar is trouwens geen woord van gelogen, Sas. Ik ben echt ontzettend blij met je.’

Hij zendt me een diepe, innige blik en als ik niet zeker wist dat hij op mannen valt, zou ik nog denken dat hij een oogje op me heeft. Het volgende moment is Pepijn weer gevlogen en even later duikt hij op bij een groepje mannen. Hoewel ik nog verongelijkt wil zijn, glimlach ik.

‘Zo mag ik het zien.’ Ik krijg een flinke pets op mijn schouder en kijk in het lachende gezicht van Emily de Ruyter, mijn collega en vriendin. ‘Jemig, wat kun jij chagrijnig kijken.’ Ze stopt een zalmhapje in haar mond en neemt een slok van haar champagne, terwijl ze ondertussen duidelijk probeert te maken wat ze van mijn presentatie vond. Ik maak eruit op dat het wel oké was.

‘Weet je, Ems, die snoepjes zijn echt niet te vreten,’ verklap ik. ‘Het is niet makkelijk om een campagne te verzinnen als je nog bezig bent de deegresten van je kiezen te peuteren en de vieze smaak weg te eten met échte chocolade.’

‘Weet ik, weet ik.’ Emily kijkt me onbewogen aan. ‘Die enorme voorraad Pranks die jij in de kast had gelegd, heb ik aan mijn neefje gegeven. Hij heeft drie uur gehuild en toen wist ik dat die dingen puur vergif zijn.’

Ik knik geestdriftig.

‘Maar,’ gaat Emily onbezorgd verder, ‘dat is niet ons probleem. Wij zijn alleen maar reclamemakers, die nooit verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor de kwaliteit van een product. Als de eerste Pranks-dode valt, hoeven ze bij ons niet aan te komen.’

Achter ons schraapt iemand zijn keel en terwijl er zo'n vaag gevoel van onrust in mij opspeelt, draaien we ons gelijktijdig om. Daar staat meneer Bruijns, en hij kijkt niet blij. Ik heb geen idee wat ik moet zeggen en staar naar mijn tenen.

'Nee echt, ik meen het,' neemt Emily gelukkig het woord. 'Ik zou dood kunnen gaan nu ik Pranks heb geproefd. Sterker nog, ik zou dood kunnen gaan terwijl ik Pranks aan het eten was. Dan zou mijn leven volmaakt geweest zijn.' Ze spert haar ogen zo wijd open dat ze bijna uit hun kassen rollen, maar haar onschuldige-meisjes-truc werkt perfect. Meneer Bruijns laat een van zijn zeldzame glimlachjes zien. Blijkbaar heeft hij alleen het laatste deel van ons gesprek opgevangen. Ik haal opgelucht adem.

'Zo, dat hebben we ook weer opgelost,' zegt Emily zorgeloos als Bruijns wegloopt om zijn jas te pakken. 'Jij ook wat champagne? Je hebt vandaag een grote klant tevreden gesteld. Daar mag best op gedronken worden, Sas!'

Ze loopt weg om een ober te zoeken. Opeens merk ik hoe moe ik ben. Afgelopen week heb ik elke dag overgewerkt om de campagne op tijd af te krijgen. Gelukkig is het vrijdagmiddag, iets over halfvijf. Zometeen knijp ik ertussenuit en ga ik helemaal in mijn eentje van het weekend genieten. Morgen ga ik iets doen wat helemaal niet bij mijn hippe baan, mijn trendy voorkomen en mijn stoere imago past. Morgen ga ik naar de rommelmarkt. En ik vind het geweldig.

Zo lang ik me kan herinneren keek ik elk jaar uit naar Koninginnedag. Mijn ouders dachten dat het was van-

wege de wedstrijd fietsen versieren of misschien vanwege de kermis, maar ik was alleen maar geïnteresseerd in de rommelmarkt. Van mijn moeder mocht ik die oude troep, zoals zij het noemt, niet mee naar huis nemen, maar dat deed ik natuurlijk toch. Als ze iets in mijn kamer vond, pakte ze het heel voorzichtig tussen haar duim en wijsvinger en gooide ze het in de vuilnisbak. Toen onze kat een keer vlooiën had, wist zij heel zeker dat die afkomstig waren van iets dat ik op de rommelmarkt had gekocht.

Maar dat heeft mijn lol in oude spullen niet verpest. Geen van mijn collega's weet dit, zelfs Emily niet, maar als het even kan ben ik te vinden tussen de oude keukenspullen, klokken die het niet meer doen, foielelijke beeldjes, gebruikte kleding en wat mensen allemaal nog meer wegdoen. Achter oude spullen zit een heel verhaal en daarom vind ik het zo intrigerend. Bovendien zijn oude spullen gewoon spotgoedkoop en met een likje verf zien veel dingen er weer als nieuw uit.

Het imago van een rommelmarkt is, onterecht in mijn ogen, stoffig en suf. Als reclamemaker jeuken mijn handen om er iets moderns van te maken, maar helaas is een rommelmarkt geen bedrijf en acht ik de kans klein dat de vereniging van rommelmarktliefhebbers – als die al bestaat – de handen ineenslaat en Visser & Visser inhuurt om het imago van hun markten op te vijzelen.

En misschien is dat ook maar beter. Rommelmarkten zouden immens populair kunnen worden en dan kun je het wel vergeten dat je met de mooiste spullen thuiskomt, omdat iedereen die natuurlijk wil. En bovendien zou je nooit een parkeerplek kunnen vinden in

Antwerpen, waar de mooiste rommelmarkten worden gehouden.

Met dat probleem zit ik vandaag ook al. Slechts met heel veel moeite weet ik een plekje te vinden voor mijn stokoude, rammelende Nissan Sunny. Hij is al zo vaak gedeukt dat het me niet meer uitmaakt als ik met inparkeren een bumpertje meer of minder meeneem en dat is maar goed ook, want ik ben niet zo'n held met parkeren. Maar uiteindelijk lukt het me toch en tevreden stap ik uit.

Terwijl ik de paar straten tussen mijn parkeerplek en de markt afleg, begint mijn telefoon in mijn tas te rinkelen. Pepijn, zie ik op het schermpje. Wat moet hij van me op zaterdag?

'Hé baas,' neem ik luchtig op. *'What's up?'*

Hij klinkt paniekerig als hij zegt: 'Mijn computer is gecrasht. Ik ben op kantoor om wat werk in te halen en nu doet hij helemaal niets meer. Je moet me helpen, Sas.'

Ik slik. 'Dat kan niet.'

'Hoezo? Jij bent hier heel erg goed in, je hebt het vast binnen vijf minuten gefikst.' Dat is trouwens waar, op een of andere manier zijn computers en ik een goede match. Mijn grote fout is alleen geweest dat ik dat aan mijn collega's heb laten weten.

'Ik eh...' Mijn hersenen draaien op volle toeren. Waar ben ik? Waarom kan ik absoluut niet naar kantoor komen? 'Ik ben bij mijn oma,' verzin ik dan. 'Ze is jarig.'

Pepijn is stil en ik weet dat ik een grote fout heb gemaakt. Mijn oma is niet jarig. Mijn oma is namelijk dood.

'Je oma,' herhaalt hij dan. 'Die oma van wie je laatst

op de begrafenis bent geweest? Ze was toch overleden in haar slaap aan een hartstilstand en toen was ze naar het ziekenhuis gebracht en blablabla.'

Ik bijt op mijn lip. 'Die oma, ja,' zeg ik met hopelijk een heel klein beetje overtuigingskracht. 'Ze zou vandaag jarig geweest zijn en ik ben bij haar graf.'

'Hm.' Pepijn gelooft er duidelijk geen woord van, maar zegt toch: 'Kun je daarna niet even komen?'

'Nee, dat wordt lastig. We houden een herdenking en dat kan wel even duren. Kun je Emily niet bellen?'

'Ik zei toch dat mijn computer al gecrasht is, niet dat ik hem graag wil laten crashen.' Daar heeft hij een punt, Emily is hopeloos met alles waar een stekker aan zit.

'Nou ja, hoe dan ook, ik kan je niet helpen,' probeer ik hem af te schudden. Ik wil niet dat hij doorvraagt, want ik ben een kansloze leugenaar. Uiteindelijk vertel ik altijd de waarheid.

'Oké. Laat maar dan.' Hij klinkt diep teleurgesteld.

'Doei!' roep ik vrolijk en hang snel op. Pepijn zou nooit kunnen begrijpen wat ik op een rommelmarkt te zoeken heb en daarom vertel ik hem niets. Ik heb er geen behoefte aan opgezadeld te worden met alle oude troep op kantoor, maar de humor van mijn collega's kennende, is dat precies wat er zal gebeuren als mijn hobby uitlekt.

Ik schakel mijn mobiel uit en loop verder. Het begint zachtjes te regenen en her en der duiken vrouwen op met regenkapjes. Dat is een vervelende bijkomstigheid aan niet-hippe hobby's, je komt altijd niet-hippe mensen tegen. En dat zou allemaal nog niet zo erg zijn als ik zelf een voorliefde zou hebben voor heuptasjes en brillen uit het jaar nul, maar mijn werk vereist nou een-

maal dat ik trendy ben en heel eerlijk gezegd voel ik me een stuk beter in een skinny jeans dan in een broekrok. Op rommelmarkten ben ik een bezienswaardigheid op zich.

‘Zo juffie,’ zegt een oude man achter een kraampje. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’ Hij lacht er suggestief bij en ik zend hem een vernietigende blik die hem ter plekke dood zou doen neervallen als dat is wat bliken konden doen. Eigenlijk wil ik meteen doorlopen, maar mijn oog valt op een bestekcassette, die een beetje verscholen staat achter een koekoeksklok en een dozijn oude koekenpannen. ‘Wat is dat?’ vraag ik een stuk vriendelijker.

De man kijkt me wantrouwig aan. Misschien is hij bang dat ik zijn hand eraf bijt als hij te dicht in de buurt komt. Getver, het idee alleen al...

‘Wat is dat voor iets?’ herhaal ik mijn vraag.

‘Een bestekset,’ antwoordt hij onwillig. ‘Heb ik zelf onlangs op een markt gekocht, maar ik heb geen zin om het zilver te poetsen. Volgens mij is de set compleet en als je er wat tijd in steekt, heb je er best iets moois aan.’

‘Mag ik even kijken?’

Ik pak de cassette van hem aan en laat mijn vinger langs de mooi bewerkte randjes glijden. Zelfs als je het zilver niet poetst, zelfs als er helemaal geen bestek in zou zitten, zou deze cassette niet misstaan in mijn kamer. Ik heb een leeg hoekje boven op een kast dat me mateloos irriteert, maar ik heb nog niets gevonden dat er perfect op zou staan. Dat wil zeggen, tot dit moment.

Ik open de laatjes, die vol zitten met prachtig bestek, dat inderdaad wel een flinke opknopbeurt kan gebruiken. Of niet, want mijn messen en vorken van Ikea functio-

neren prima, dus ik heb het bestek niet nodig. Maar de verpakking is te mooi om te laten staan.

‘Hoeveel?’ hoor ik mezelf al vragen.

De man kijkt me geringschattend aan. ‘Voor jou tachtig euro.’

Niet gek, denk ik, maar ik zeg: ‘Ja, daag. Dat is dat oude ding echt niet waard, hoor. Ik bied veertig.’

De man speelt het spelletje mee. Hij draait zich om, doet alsof hij wegloopt en mompelt: ‘Veertig? Laat me niet lachen. Zeventig, maar dat is mijn laagste bod.’

We steggelen nog wat over de prijs, maar worden het dan eens over vijftig euro. Helemaal geen slechte koop, bedenk ik als ik even later met de bestekset onder mijn arm verder over de markt struin. Ik weet nog een set antieke poppenhuispoppetjes op de kop te tikken voor mijn nichtje en om ruzie te voorkomen, neem ik voor mijn neefje een paar oude raceautootjes mee. Maar eigenlijk wil ik naar huis om mijn bestekset eens goed te bekijken en om het zilver te poetsen. Na krap een uur op de rommelmarkt stap ik alweer in mijn roestige Nissan om de honderdzesentwintig kilometer naar Amsterdam af te leggen. En dat allemaal voor een stokoude bestekset. Ik lijk wel gek.

‘Heb je zin om vanavond mee te gaan naar Panama?’ tettert Sasja Jaspers, een van mijn beste vriendinnen, in mijn oor. Van schrik valt mijn headset naar beneden en terwijl ik ernaar grabbel onder mijn stoel, bedenk ik dat dit tien keer gevaarlijker is dan gewoon een telefoon tegen je oor houden terwijl je achter het stuur zit.

‘Ehm, oké,’ zeg ik, als ik mijn oordopjes weer in heb.

‘Mooi. Kom je eerst eten?’

Ik werp een blik op het klokje in mijn dashboard. Het is bijna vijf uur en ik ben pas bij Breda. Het is een misvatting dat files alleen doordeweeks, en dan ook nog alleen in de spits voorkomen. ‘Ik weet het niet,’ zeg ik langzaam, ‘ik sta al anderhalf uur in de file en ik ben pas tegen halfzeven thuis, vrees ik.’

‘Waar ben je dan?’ Sasja’s stem klinkt ineens op halve sterkte en ik besef dat ik weer een oordopje kwijt ben. Terwijl ik probeer het opnieuw in mijn oor te frummen, wordt er woedend naar me getoeterd vanaf de andere rijbaan.

‘In de auto,’ antwoord ik. ‘Ik heb ruzie met de headset en nu ook met de man naast me. Luister, ik moet ophangen. Ik bel je wel als ik thuis ben.’

‘O nee,’ kreunt Sasja, mij straal negerend. ‘Je bent toch niet op een van die rommelmarkten van je geweest, hè?’

Aangezien ik Sasja al ken vanaf de kleuterschool, heb ik voor haar nooit kunnen verbergen dat ik gek ben op tweedehands spullen. Eerst vond ze het geloof ik wel grappig, maar inmiddels laat ze altijd een geluid horen dat het midden houdt tussen een zucht en het geluid dat een kat maakt als hij met zijn staart tussen de deur komt.

‘Misschien,’ antwoord ik.

‘Ja, dus. Nou, ga je vanavond mee of niet?’

‘Ik eet wel thuis en dan ben ik om tien uur bij jou. Bel jij de anderen?’

De anderen, dat zijn Sasja’s broer Bart en mijn vriendin Lily, die eigenlijk Liliane heet maar al zo lang Lily wordt genoemd dat zelfs zij af en toe moeite heeft zich haar echte naam te herinneren. Met Bart heb ik in een grijs verleden een romance gehad, maar daar worden we

allebei liever niet aan herinnerd. Vooral ook omdat ik de laatste vrouw ben met wie Bart een relatie heeft gehad. Sindsdien valt hij alleen op mannen. Kortom, Bart en ik doen het beter als vrienden.

‘Jep,’ belooft Sasja en daarna hangen we tegelijk op. Ik leun achterover en kijk naar de rij auto’s voor me. Eigenlijk had ik de avond liever aan mijn nieuwste aanwinst besteed, maar ik denk dat Sasja me als lid van de groep royeert als ze daar achter zou komen. En trouwens, het is al vier weken geleden dat ik voor het laatst echt ben gaan stappen, dus het wordt ook wel weer eens tijd. Als Sasja nou maar niet weer met allerlei mannen aan komt zetten aan wie ze me écht even moet voorstellen, want dat is echt het laatste waar ik zin in heb. Ik heb mannen afgezworen sinds mijn vorige vriend er niet één, niet twee, maar zelfs drie affaires op na bleek te houden. Ik heb hem serieus gevraagd of ik dan echt zó slecht was, maar daar heeft hij niet op geantwoord. Vermoedelijk omdat hij moeite had zijn verschillende vrouwen uit elkaar te houden en het antwoord op mijn vraag dus echt niet wist.

Hoe dan ook, mannen zijn verleden tijd voor mij. Best een trieste constatering op je zesentwintigste en ik sluit dan ook niet uit dat het heel misschien in de verre toekomst weer goed komt tussen mij en het andere geslacht, maar vooralsnog vermaak ik me prima in m’n eentje. Met mijn vrienden. Die, jammer genoeg, allemaal wel aan de man zijn (inclusief Bart, hoewel niet noodzakelijkerwijs altijd dezelfde man), maar dat mag de pret niet drukken, want zo nu en dan zijn ze bereid hun vriendjes thuis te laten om met mij, hun zielige alleenstaande vriendin, op pad te gaan. Althans, zo zien zij het, wat tot gevolg heeft dat ze meestal de hele avond bezig zijn een man voor

mij te vinden. De eerste vijf drankjes lang subtiel, maar daarna meestal schaamteloos.

Ik word moe bij het idee alleen al. Ik ga vanavond niets anders doen dan me urenlang vermaken op de dansvloer en iedere kerel die in de buurt komt krijgt ontzettend per ongeluk de punt van mijn *killer heel* op zijn voet.